

temno obleko in majhen, črn klobuk. Zadnja poročila pravijo natančneje, da je rojen v Borgo San Donnino v provinciji Parma, in sicer leta 1873.

Cesar.

Odkar je cesar zvedel grozno dejstvo, še ni zapustil Schönbrunn blizu Dunaja, kjer ima svojo grajščino. Takoj je izrazil željo, da bi kmalu prišli njegovi otroci k njemu. Nadvojvodinja Marija Valerija, njegova najmlajša hči, je bila prva pri njem. Ganljiv je bil prizor, ko sta se zagledala cesar in nadvojvodinja. Oče in hči sta si hitela nasproti, se v solzah objela ter jokala več minut. . . . Tisoč in tisoč src prosi te dni Boga, da bi dal našemu cesarju dovolj moči, da more prenesti tudi ta veliki udarec. In svetli cesar ga že zares prenaša z občudovanja vredno udanostjo. Cesar izvršuje vse redne posle in sprejema vse brzojavke, ki mu dohajajo iz celega sveta. In kdo ga krepi v teh nesrečnih dneh? Cesar sam je rekel: »Zaupanje na Boga me ni zapustilo«.

Sožalje.

Žalostna vest o cesaričini smrti se je že v soboto zvečer razširila na vse kraje. Vsakega je pretresla grozna novica. Uboga cesarica, celo brez krivde, celo nedolžna je morala umreti! In ubogi cesar! Povsod v Avstriji se je že začela slaviti petdesetletnica njegovega blagonosnega vladanja, in sedaj je naenkrat ta strašen dogodek naredil konec vsem šumnim veseljem, umoril je v naših srcih vsako veselje ter jih napolnil z žalostjo. Avstrijski narodi žalujejo s svojim vladarjem. Mesta, trgi, občine, društva vse izraža na pristojnih mestih globoko sožalje. In tudi iz drugih držav prihajajo neprestano izrazi sočutja in žalosti. Ko so sv. Oče zvedeli pretresljivo novico, pali so na kolena ter začeli vroče moliti. Potem so lastnoročno napisali sožalno pismo našemu cesarju ter je dali brzojaviti. Cesar se jim je iskreno zahvalil ter jih prosil molitve za svojo umorjeno ženo, zase in svojo rodbino.

Žalost v naši škofiji.

Mil. knez in škof so izdali te dni naslednje pismo do svojih škofljanov: Grozno hudobno dejanje je pripravilo našega ljubljenskega cesarja, najvišjo cesarsko rodovino in celo cesarstvo v največo žalost. Njenega cesarskega in kraljevega apostolskega Veličanstva, naše dobrotljive cesarice in ljube deželne matere Elizabete ni več med živimi. Umrla je po zlobni morilčevi roki. Jaz kot višji pastir lavantinske škofije, prečastiti stolni

na snežene hribe libanonske. Judita in njena mati ste si služile svoj kruh s šivanjem in vezenjem. Maron in Ali sta si pa kupila osla ter sta nosila pitno vodo iz bližnjih hribov v mesto. Tako so živeli vsi mirno in zadovoljno. Spominjali so se mnogokrat prestanih nevarnosti in trpljenja, a pozabili tudi niso dobre kneginje, ki jim je rešila življenje. — Molili so za njo in njenega otroka, da bi se jih Bog usmilil in jih rešil večne smrti.

Tako so živeli nekaj let v molitvi in delu, ne da bi se zgodilo kaj posebnega, dokler Bog ni poslal Maronu in Juditi nove žalosti. Zboli jima namreč draga mati in postaja v kljub vsem zdravilom vedno slabejša. Zdravniki ji niso vedeli pomagati. Zato ji priskrbijo dobri, pridni in krščanski otroci dušnega zdravnika, katoliškega duhovnika. Ko pobožna udovala prejme božjega Zveličarja, se popolnoma uda v božjo voljo. Blagoslovi še Marona in Judito ter jih navdušeno opominja in prosi, naj zvesta ostaneta sv. veri do smrti, ker potem se bodo v kratkem zopet videli v nebesih, kjer bodo združeni na veke. Nato mirno zaspi v Gospodu. Maron in Judita sta se sicer jokala na grobu dobre matere, pa ozrla sta se proti nebesom in se pomirila ter obljubila, da bodeta izpolnovala opomin svoje umirajoče, nepozabljive matere.

kapitelj, vsa častita duhovščina in vsi lavantinski škofljani izražamo tukaj javno svojo najglobljejšo žalost o prebriski zgubi, ki nas je tako nepričakovano zadela. Zraven se pa spominjamo Njegovega cesarskega in kraljevega apostolskega Veličanstva, našega bridko skušanega deželnega očeta, in smo vsi presunjeni po sočutju z Njegovim užaljenim očetovskim srcem. To svoje udano sočutje in sožalje smo po visokem c. kr. namestniškem predsedništvu v Gradcu sporočili najvišjemu prestolu. Očeta usmiljenja prosimo, naj našega premilostljivega cesarja v teh žalostnih dnevih podpira, naj Njegovo Veličanstvo v tej najbridkejši žalosti krepi in tolaži.

To težko obiskovanje in skušnjo, katero je Gospod najvišji cesarski rodovini poslal, bode vez naše ljubezni, našega spoštovanja in naše udanosti nasproti vladajoči dinastiji še le močnejše utrdila in tesneje sklenila. Za dušni blagor umrle preblage vladarice in dobrotljive matere vseh ubožcev in zapuščenih, katere spomin ostane blagoslovljen, se bodo dne 23. septembra tega leta v vseh župnijskih cerkvah mrtvaške maše služile, h katerim se slavni uradi uljudno vabijo. Ravno ta kvaterni petek se naj tudi opravlja mrtvaško zvonjenje pri vseh cerkvah med 11. in 12. uro dopoldne. V stolni in mestni župnijski cerkvi sv. Janeza Krstnika v Mariboru bodem sam prihodnji petek dne 16. sept. slovesno pontifikalne zadušnice z libero za dušni pokoj rajne cesarice opravil, k čemur so se slavni uradi spodobno povabili. Omenjenega dne se naj tudi mrtvaško zvonjenje v stolni cerkvi in po vseh drugih cerkvah mariborskih med 11. in 12. uro dopoldne vrši. Vsemogočni in vsedobri Bog naj plemenito vladarico v večno rajsko kraljestvo sprejme, in jo naj poplača za vsa njena dobra dela krščanskega usmiljenja z vencem večnega življenja.

Pri svojem opravičenem žalovanju za voljo smrti naše bogoboječe cesarice in milosrčne deželne matere se hočemo namreč tolažiti z obljubo, ki povzdiga naš duh in naše srce, z besedami božjega Zveličarja: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v mene veruje, bo živel, četudi umerje. In kdorkoli živi in v mene veruje, ne bo umrl vekomaj.« Tolažiti se hočemo z opominom sv. apostola Pavla: »Nočemo pa, bratje, da bi vi ne vedeli o spečih, da ne žalujete, kakor tisti, ki nimajo upanja. Zakaj če verujemo, da je Jezus umrl in vstal, tedaj bode Bog tudi tiste, ki so zaspali v Jezusu, z njim vred gor pripeljal«.

Na mrtvaškem odru.

Zdravniki so rano cesarice natančneje preiskali. Rana je jako majhna. Morilec je moral zamahnuti z bodalom z velikansko močjo. Četrto rebro je strto, srce in pljuča prebodjena.

Truplo visoke gospe se je maznilo ter položilo na mrtvaški oder v sobi hotela Beaurivage. Poglejmo sobo.

Soba je črno prevlečena. Le v zaglavju cesaričinem je vtikan bel križ. Truplo je postlano na belih cvetljicah. Obleka je preprosta, iz bele žide. Nobene dragocenosti ni videti, ki bi kazala na visoko pokolenje mrliča. Stas cesaričin je nežen in brhek. Roke so sklenjene na prsih ter drže priprosto razpelo s podobo Križanega. Na vsaki strani odra stoji po pet svečnikov. Ob vznožju sta dva klečalnika in kropilnik z blagoslovljeno vodo.

Na Dunaj.

Trupla nesrečne vladarice seveda ne bodo pustili na Švicarskem ampak prepeljali jo bodo na Dunaj. Že v nedeljo zvečer se je odpeljal poseben dvorni pogrebni voz v Genevo. V vozu se je peljala tudi krsta za umrlo cesarico. Narejena je iz lesa, zunaj je prevlečena s črnim suknom. Na pokrovu je križ, narejen iz čistega zlata. Tudi ob robej je krsta pozlačena. Ta krsta pride še potem v drugo kovinsko rakev in obedve se bodeta potem zabili.

V torek popoldne se je truplo visoke gospe prvokrat blagoslovilo. Na izrecno željo cesarjevo se je izvršilo blagoslovljenje brez vojaških sijajnosti. Po blagoslovljenju se je truplo v pogrebem vozu odpeljalo iz Geneve na Dunaj. Na Dunaj pride danes v četrtek ob 10 po noči, odkoder se bo z vso navadno slovesnostjo prepeljalo v cesarsko palačo.

Ljubemu vladarju in vsem njegovim zvestim podanikom bo ob tej priliki novič krvavelo srce, ko bo truplo blage cesarice se pripeljalo v mesto, kjer bi bila lahko še preživela marsikatero veselo uro, ako bi ji zločinska roka s peklensko hudobnostjo ne pretrgala prerano niti življenja.

V soboto ob 4 uri popoldne bo pogreb. Govori se, da bodeta tudi nemški cesar in italijanski kralj prišla k pogrebu.

Dopisi.

Podčetrtek. (Ljudski shod.) To bil vam je krasen dan. «Katoliško-politično društvo za kozjanski okraj, zapiši si ga z zlatimi črkami v svoj zapisnik! Samo nisi nikoli kaj takega pričakovalo v Podčetrtku. Odkritosrčno izpovedamo, da smo se nekako boječe odločili zborovati tamkaj; kajti Podčetrtek je znan kot nemškutarska trdnjava in tesno nam je bilo pri srcu, ko smo prestopili mejo podčetrtske župnije. Toda, glej, kakšno iznenadenje v veliki vasi Imeno! Glej tu slovenske zastave, glej tam slavoloke? Velja to nam? Da, vse je priredil vrli narodnjak g. Pečar, trgovec v Imenem, na čast katoliško-političnemu društvu.

Prišedši v trg, čarobno ležeč ob vznožju velikanske, na gori zidane grajščine, gromeli so nam naproti topiči, pozdravljale nas vihrajoče slovenske trobojnice. Hiša in velikanski vrt g. N. Staroveški bila sta odeta s cvetjem in zelenjem, zastavami in napisi. Na vrtu je bilo že pred določeno uro vse živo, vse napolnjeno. Samih kmetov je bilo gotovo nad 300, okoli 200 pa je bilo narodne gospe iz Podčetrka (le iz treh hiš ni bilo nikogar), Olimjega, Buč, Pilstanja, Kozjega, Podsrede, Polja in Št. Petra ter precejšnje število bratov Hrvatov, Zreč na toliko množico zavednega ljudstva, spomnil se besed pesnikovih: «Tu narod biva še krepak, — Tu narod biva poštenjak, — Ki svet ga še okužil ni, — Ki čas ga omehkužil ni!» — Kot prvi govornik je nastopil naš dični načelnik g. Tomažič izročivši ogromni množici prijazen pozdrav in prisrčno zahvalo. Žal, da se je morala opustiti druga točka dnevnega reda: predavanje o vinarstvu in sadjarstvu; kajti deželna kmetijska družba nam je šele dva dni poprej odgovorila na našo prošnjo, da je potovalni učitelj gosp. J. Belé zadržan. Čudno! 14 dni poprej smo pa prosili deželni odbor, naj nam pošlje g. M. Jelovška in so nam zopet odgovorili, da je zadržan! S tem večjim zanimanjem smo sledili g. M. Tomažiču, ki nam je v navdušenih, prepričevalnih besedah obrazložil naš politični položaj, kateri je vseskozi tužen za nas ter obupljiv.

Za načelnikom je nastopil učeni gospod drd. J. Hohnjec iz Št. Petra. Mirno ter razločno je povzdignil svoj glas ter navduševal do vzeta srca za «vero, dom, cesarja.» To je bilo geslo, pravi, našega velikega škofa Ant. M. Slomška, to je bilo geslo Bleiweisa, očeta Slovencev in drugih vrlih Slovencev. To staro slovensko geslo bodi tudi naše geslo, v njem bodi izražen naš narodni program.

«Vse za vero, dom, cesarja,» to geslo zapišimo na svojo narodno zastavo in krepko dvignimo slovensko zastavo in «narod naš bo zmir ostal!»

Kakor da nas je zazibal izvrstni govornik v sladke sanje, vzdramili smo se, ko je nehal govoriti ter dali duška svoji zadovoljnosti z gromovitim živijo, zahvaljujoč se mu za prekrasno narodno geslo.

Tretji govornik je v eno uro trajajočem govoru živo in poljudno govoril o «ljubezni do materinega jezika». Materni jezik smo Slovenci dolžni ljubiti, ker je dar božji; ker je od sv. Duha kakor drugi jeziki posvečen, posebej se od papeža Hadrijana II. na oltarju sv. Petra posvečen ter odločen, da se sme brati v njem sv. meša; dolžni smo ga ljubiti iz hvaležnosti do svoje matere. Govornik roti in prosi vse navzoče, naj vedno in povsodi: slovenski govore, slovenski dopisujejo, slovenski pišejo svoja imena, slovenske napise imajo in terjajo, slovenske tiskovine od sodnije, davkarije, pošte itd. terjajo in sprejemajo itd. Govor je napravil najboljši utis. Mogočno zadoni godba: «Slovenec sem.» Pevci jo spremljajo, navdušenost je nepopisna. Sedaj se vzdigne domači gsp. župnik, ki ima največ zaslug za tako obilno udeležbo, zahvali se z iskrenimi besedami katoliško-političnemu društvu za prireditve ljudskega shoda.

V nedosežno lepih besedah se zahvali načelnik zbranim poslušalcem od blizu in daleč za tako ogromno udeležbo. Roti in bodri jih naj ostanejo zvesti sv. veri in besedi materni ter povabi navzoče, da se dajo zapisati kot udje katol. polit. društva. Vpisalo se jih je blizu 100. Nato predlaga g. načelnik tri resolucije 1) za nadsodišče, 2) za vseučilišče v Ljubljani, 3) za regulacijo reke Sotle, katere so bile vse sprejete enoglasno.

Konečno nazdravi visokima jubilarjema sv. Očetu in presvitlemu cesarju s trikratnim gromovitim «živio.» Godba zasvira cesarsko pesem, ljudstvo jo spremlja z glasnim petjem. Pozno v noč ob prijetni mesečini ločili so se navdušeni zborovalci.

Iz Slivnice pri Mariboru. (Nemškutararska predrznost.) Na malo Gospojnico je bil pri naši cerkvi shod; obhajala je torej cerkev večjo svečanost. Nakrat dopoldne pa se prikaže izza strehe onega šolskega poslopja, ki le služi g. nadučitelju v stanovanje, črno-rudeče-rumena zastava, ali «frankfurterica», kakor jo imenujemo. Mi slovenski kmetje vemo, da je ta cunjja veleizdajskega pomena ter da služi že od 1848. leta tistim, ki hočejo, da bodete Avstrijska in Nemčija združeni pod prusko krono, kot znak njihovega veleizdajskega mišljenja. Nepopisna sveta domoljubna jeza nas je prišla in roj misli se nam je podilo po glavi: «Kdo se je drznil veleizdajsko cunjjo raz občinsko poslopje obesiti? Bi li to bil načelnik krajnega šolsk. sveta, Grill? Če je bil, kar se nam zdi prav mogoče, potem nekdanji pisar Retschnigg, in prijatelj njegov, ki v naši občini neprestano rovlje, ni bil daleč od njega! Kdo je tistemu človeku, ki se je drznil, pošteno misleče občane na najpredrznější način žaliti, dal pravico, da veleizdajsko znamenje razpostavlja na občinskem poslopju, kakor da bi bili vsi občani takega mišljenja kakor on? Potem pa, g. nadučitelj! Dosti poguma nimate, in ga niste imeli nikdar, najmanj pa v narodnih stvareh; krono svojemu gorečemu slovenskemu in tudi avstrijskemu domoljubju ste si postavili, ko ste pripustili, da se je razvila raz vašo streho veleizdajška «frankfurterica». Dobro, da ste se pokazali v pravi podobi.» Take misli so se nam podile po glavi in nam napolnjevale prsi s sveto jezo. Videli pa smo tudi, da je ljudstvo vsled tako nečuvnega razžaljenja postalo vznemirjeno. Kar nas je bilo ravno navzočih mož občine orehovaške (župan in par odbornikov), pri priči napišemo pismo do gosp. nadučitelja, v kojem odločno zahtevamo, da se črno-rudeče-rumena zastava takoj odstrani. To misel nam je dal vrli tovariš Pišek. In zares naše pismo ni ostalo brez uspeha, frankfurtska cunjja je izginila. Nemškutarjem slivniškim kolikor jih je, svetujemo, da drugokrat kaj takega več ne poskušajo, sicer pa jim tudi takrat ne mislimo prizanesti. Še nekaj! Gori imenovani posestnik g. Pišek je tisti popoldan še svojega sorodnika vozil v Maribor in bil v poznem mraku, vračajoč se na cesti napaden. Rešilo ga je le, da je

tolovaje pravočasno zapazil ter konju svojemu vsipal ovsu, kolikor se je dalo. Barabe so skušale konju skočiti v uzda, ali žival je le bila močnejša. Napadalec spoznat g. Pišek seveda ni mogel. Ljudje, ki razmere slivniške dobro poznajo, ne morejo se obraniti misli, da je ta napad v zvezi s frankfurterico.

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof) se odpeljajo v petek popoldan k pogrebu cesarice.

(Pola za izraz sočutja) povodom smrti presv. cesarice Elizabete leži v Mariboru pri c. kr. okrajnem glavarstvu v pisarni okraj. tajnika gosp. Krapeca na razpolaganje.

(Volilni shod na Kápeli pri Radgoni) se bode vršil v nedeljo dne 18. septembra t. l. popoldne po večernicah v gostilniških prostorih g. Horvata. Poročala bodeta o političnem položaju, o državnem in deželnem zboru gg. poslanca dr. Gregorec in dr. Rosina.

(Socijaldemokratska poštenost.) Demokratska bolniška blagajnica v Toplicah na Češkem je falirala. Primankljaja je nad 4000 gl. Knjige so zapečatenene. Sodrugi Selinger je pod ključem. To ni prvi slučaj v socijaldemokratski stranki!

(Učenci,) kateri hočejo vstopiti v c. kr. prvi samostojni gimnazijski razred z nemško-slovenskim učnim jezikom v Celji, vpisujejo se dne 16. septembra t. l. od 9.-12. ure v vodjevi pisarni št. 21 Šolske ulice v Celji. Vsprejemni izpiti vrše se isti dan ob dveh popoldne. V druge samostojne razrede vsprejemajo se učenci 17. t. m. ob osmi uri zjutraj.

(Občnega zbora) «Leonove družbe» v ponedeljek 5. septembra se je udeležilo nad 90 zborovalcev. Iz naše škofije so bili navzoči: g. celjski opat Fran Ogradi, kanonik dr. Ivan Mlakar, profesor dr. Fr. Kovačič in kapelan J. M. Kržišnik. Govorilo se je o izdaji poljudne apologetike, o naši kulturni in socijalni zgodovini, o starih umetninah, o izdaji brošurice za ljudstvo in o družboslovju. Žal, da se izmed štajarskega posvetnega razumnštva nobeden ni udeležil shoda. Zanimanje za vedo in umetnost je pri nas vse premajhno.

(Volilski shod na Dobrni) vršil se je preteklo nedeljo sijajno. Preč. g. drž. poslanec Josip. Žičkar je z zgovorno besedo narisal življenje presvitlega cesarja. Opisal je silne udarce, kateri so že doleteli našega vladarja. Govornik je nato prešel na delovanje državnega zbora ter našteval krivice, ki se godijo od nemških liberalcev Slovanom in kmetskemu stanu. Sklenil je g. govornik z živijo-klicem na svitlega cesarja. Volilci so izrekli po predsedniku shoda svoje neomejeno zaupanje v svojega delavnega poslanca. — Z ganljivimi besedami je nato opisoval drugi govornik blag. g. Drag. Hribar zgubo, katera je zadela cesarsko hišo in avstrijske narode. Navdušeno je našteval nadalje dolžnosti vsakega zavednega Slovenca rekoč: «Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.» Glasno ploskanje bilo je dokaz, da so besede prišle poslušalcem do srca.

(Vseslovenska delavska slavnost) v Ljubljani se za letos odpoveduje vsled strašnega dogodka v Genevi.

(Nove orglje) je dobila šoštanska podružnica sv. Duh v Ravneh. Postavil jih je Brandl iz Maribora. Mojster sicer ni naše gore list, pa delo ga hvali in cena ga priporočuje.

(Iz šaleške doline) se nam piše: Nekateri šole naše doline so nameravale poletni tečaj skleniti z jubilejsko slavnostjo; toda vse veselje se nam je v žalost spremenilo vsled groznega dogodka v cesarski rodovini.

(Zborovanje in veselica,) katero bi imelo «Gospodarsko bralno društvo» v Kozjem prirediti v nedeljo dne 18. sept., se preloži na 2. oktobra, zaradi smrti Nje Veličanstva cesarice Elizabete.

(Od čistega dobička,) katerega je vrgla božja pot v Marijino Celje se je dvesto kron tako-le razdelilo: Dijaški kuhinji v Mariboru, v Celju, v Ptuju, župnijski cerkvi v Vojniku, cerkvi v Čadramu, čast. šolskim sestram v Celju po 20 kron, frančiškanski cerkvi in čast. sestram frančiškankam v Mariboru po 15 kron, župn. cerkvi sv. Križa na Murskem polju in na Slatini, kat. delavsk. društvu in kat. društvu pomočnikov in čast. šolskim sestram v Mariboru po 10 kron.

(Križevski trgovci na Murskem polju.) Narodno zavedni možje so založili v prid družbe sv. Cirila in Metoda vžgalice, svinčnike, kavo in milo. Zares hvalevredno podjetje! Čisti dohodek je namreč namenjen, kakor že rečeno, v prid družbe sv. Cirila in Metoda, ki ustanavlja na mejah šole, v katerih se vzgaja naša mladina v versko-narodnem duhu. Pričakovali bi toraj, da se omenjeni izdelki lahko dobe pri vseh trgovcih, kateri so odvisni od Slovencev. A kako zaman povprašuješ pri Sv. Križu na Murskem polju po teh narodnih izdelkih! Pa kaj drugega bi pričakovali od trgovcev, ki imajo popolnoma nemške napise, kakor Alois Gottlich in O. Hönigmann? Zatoraj se ni čuditi, da so se začele odvijati po občinah narodne trgovine, katere bodo, ako bodo razumele svojo važno nalogo v narodnem boju, kmalu izpodrinile trdovratne naše nasprotnike.

(Pošta.) V Križevcih na Štajarskem smo imeli tik cerkve poštni urad, kateri je bil vsem župljanom jako na roke. Toda glejte! Upraviteljica si je nekaj zmisliła ter se preselila iz Križevca v Borece, ne da bi vprašala občinstvo, radi katerega je pošta. S seboj je tudi vzela samonemški napis, kateri bi moral biti dvojezični. Kar se tiče točnosti v uradovanju, tudi ni vse v redu. Vse občine v področju križevskega poštnega urada se pozivljejo, da protestujejo pri poštnem ravnateljstvu proti tej samovoljni preselitvi.

(Narodni trg Veržej) pokazal je pri zadnji dirki društva «Ptičji seliči» na sijajen način svoj narodni značaj. Napravil je slavoloke, izobesil slovenske zastave, pričakoval dirkače-kolesarje z godbo itd. Čestitamo vrlim narodnjakom, ki imajo svoje bralno društvo, ki so v zadnjem času podrli nemški «feuerber» ter ustanovili slovensko gasilno društvo z lastno godbo.

(Iz Ljutomera.) Ljutomer bi moral stati na čelu narodnemu gibanju na Murskem polju. Kako pa more biti Ljutomer narodni voditelj, ako ljutomerska «slovenska» inteligenca ne nemškutari le med sabo, ampak še nadleguje slovensko ljudstvo na njegovih veselicah — z nemškutarjenjem. Sramota!

(Zgodovina Poličanske župnije.) Tako se glasi naslov knjige, katero je spisal kan. dr. Jož. Pajek. Strokovnjaška roka bo nam ocenila novo knjigo.

(Naša straža.) Pravila so potrjena. Rodoljubi pristopajte pridno, da se more kmalu sklicati ustanovni zbor.

(V Ljubiji pri Mozirju) je v nedeljo 11. septembra zvečer ob 9. uri začelo goreti pri posestnici Franci Brinovškovi. Ogenj je hitro upepelil pristavo in kozole, ki sta bila zavarovana za malo svotico 300 fl. Požarni brambi mozirski grečast, da se ogenj ni razširil na bližnja poslopja.

(Sv. Trojica v Slov. gor.) V znak žalosti, katera vse narode sirne Avstrije obdaja, vise iz vseh poslopij v trgu črne zastave. Občinski odbor je izrazil brzojavno potom namestništva globoko sožalje.

(Od Sv. Štefana pri Šmarju.) Tudi pri nas je slavila v soboto 10. t. m. šolska mladež petdesetletnico vladanja presvitlega cesarja. Pri Sv. Ani na Babni gori je bila ob 10 uri slovesna sv. maša s pridigo. Po končani cerkveni slovesnosti, odlikovali